

[Voigt]

relse af loven, således at al tvivl om forbudet mod reklame hermed er bortvejret.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg skal gerne besvare hr. Voigts spørgsmål og oplyse, at grundlaget for finansieringen af radio- og TV-virksomheden findes i § 6 i radioloven af 1973. I denne paragraf siges det, at Danmarks Radio er en selvstændig offentlig institution, hvis virksomhed finansieres gennem afgifter for benyttelse af radiofoni- og fjernsynsmottagere.

Så henvises der til en undtagelse herfra, og den undtagelse findes i § 15. Ifølge denne paragraf er der indgået aftaler om, at undervisningsvirksomheden i Danmarks Radio finansieres over undervisningsministeriets budget, og at der af statskassen ydes tilskud til TV-betjening af søfarende.

Der er således tale om en indirekte formuleret udelukkelse af andre finansieringsformer end de nævnte, herunder udelukkelse af finansiering gennem reklamer i Danmarks Radio og TV. Denne formulering, hvor finansieringen ved hjælp af licensafgifter er fremhævet, bygger på en tradition, som rækker tilbage til den første radiolov fra 1926, og det har siden da for folketinget bestandig været en klar forudsætning ved samtlige radiolovsrevisioner, at bestemmelsen om licensfinansiering skal forstås som en udelukkelse af andre finansieringsformer, herunder udelukkelse af indtjening ved hjælp af reklamer.

Voigt (FP):

Man kunne fristes til at sige til ministeren: rend mig i traditionerne! Det skal jeg nu undlade at gøre, men det var reelt det, ministeren sagde, nemlig at det og det er der tradition for. Ministeren sagde ikke noget om, at der var et lovgivningsmæssigt eller juridisk grundlag for et forbud mod reklame i Danmarks Radio.

For hvis ministeren var gået lidt videre end § 6 og havde fortsat til § 7, så står der udtrykkeligt, at Danmarks Radio har til opgave at udsende radiofoni- og fjernsynsprogrammer, der omfatter nyhedsformidling, oplysning, underholdning og kunst, og jeg mener, at reklame er oplysning. Alene på grund af ordet oplysning mener jeg, det må være tilladt at sende reklame ud. Går vi lidt længere ned, så står der, at der ved program-

lægningen skal lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden. Er det at have informationsfrihed, når man ikke må reklamere for danske produkter i TV?

Jeg synes, at ministeren slap meget dårligt fra sit svar, og jeg må altså konkludere, at som det foreløbig ligger, er der ikke noget lovmæssigt og juridisk grundlag for ikke at udsende reklamer i Danmarks Radio.

Nu har formanden for folketinget jo sagt, at vi har mange forespørgselsdebatter. Jeg vil da godt imødekomme formanden og sige, at vi har mange forespørgselsdebatter, og jeg vil gerne undgå at rejse en til. Men så vil jeg godt bede ministeren om her i spørgetiden at give tilsagn om, når der nu er åbenbar tvivl om lovfortolkningen, at der bliver udarbejdet et juridisk responsum, der tager stilling til, om der i radioloven er et forbud mod reklameudsendelser i radio og TV. Dette responsum kunne eventuelt udarbejdes af et juridisk fakultet – det kan være ved Københavns eller Århus universitet – eller af kammeradvokaten, det er mig ligegyldigt. Jeg mener, at ministerens svar her stadig væk gør, at befolkningen må have den opfattelse, at der ikke er lovgivningsmæssigt og juridisk grundlag for et forbud mod reklamer i Danmarks Radio og TV, og skal derfor spørge ministeren, om hun vil drage omsorg for, at et sådant juridisk responsum bliver udarbejdet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Ja, det er jo nogle interessante nye fortolkninger, hr. Voigt lægger i begreberne information og oplysning.

Jeg kan alene gentage, at hr. Voigt er den første, der siden den første radiolov i 1926 har rejst tvivl om denne lovs forudsætninger, så jeg kan ikke acceptere den tankegang, at der skulle herske tvivl om lovens indhold og hensigt. Det ligger i lovens forudsætninger, og det har været forstået af skiftende folketing siden 1926, at lovens § 6, altså i 1973-versionen, angiver ved positiv opregning de finansieringskilder, som kan anvendes i Danmarks Radio og TV. Hvis hr. Voigt, til trods for at alle andre i årenes løb har forstået lovens forudsætninger, således ikke gør det, mener jeg, at det må stå for hr. Voigts egen regning.